

tem, és közben nézem a tengert; vizelek, megiszom, vizelek, megiszom, nézem a tengert, és így fogok élni már örökké – éhséget pedig többé nem érzek.

Később – már tényleg alkonyodik – az ablak párasodni kezd előttem, úgy látszik, leheletemmel egészen bemelegítettem a szűk helyiséget; és én akkor felállok, és jobb mutatóujjammal egy nevet írok a szürke párafoltba; a nevemet írom, vagyis azt: Pieter.

Gellén-Miklós Gábor

A VIDEOTÉKÁBÓL KIFELEÉ MENET

A pornófilmben van valami furcsa.
Nem is az, hogy a nők nagyon cicisek,
és a pasiknak hatalmas a micsodájuk,
hanem hogy ők is voltak gyerekek?
Jártak óvodába, és lapátoltak serényen
a homokozóban? Nekik is volt óvónénijük,
mondjuk Gizi néni, aki rácsapott a kezükre,
ha nyúlkáltak, rosszalkodtak?
Mikor dől el az ilyesmi? Hogy az ember
nem pék lesz vagy építési vállalkozó,
hanem... szóval értik.
Eldőlnek a dolgok maguktól, vagy
lök rajtuk egyet valaki?
Na, ezért furcsák nekem a pornófilmek.

AZ UTAS ELBIZONYTALANODIK

A taxióra hirtelen visszafelé kezdett el pörögni.
Megrémültem. Mínuszban vagyok az életemmel?
Pedig előrementünk. Hegynek fel, völgybe le.
(Igaz, gyakran kellett megállni a piros lámpa miatt.)
És most? Induljunk el hátrafelé?
Lehet egy egész városon, egy egész
életen át tolatni? Van ilyen szabály?
A végén még nekem fognak fizetni, de féltő,
hogy amit kapok, azt nem teszem zsebre.

PONYVÁT SZERETNÉK

Jó Csönd-herceg, hát már megint itt vagy?
Zavarod köreimet? Beleiszol a sörömbe?
És ha most nem is kívánom a társaságod?
Ha nem kívánok semmit, ami klasszikus?
(Mi az, újabban már pipázol is?)
Ponyvát szeretnék, nyári könnyelműséget, strandra
való érzelmeket. Semmi díszletet.
Igazi lángosütőt, nyúlós, izzadó tésztakoronggal.
Meg hekket, hatalmas szálkával a közepén.
Zsíros a kezem, és tejfölös a pofám. A hangszóróból
ömlik, árad a zene. Jó Csönd-herceg, ne strapáld magad!
Nem hallom, nem hallom súlyos némaságodat.

Szuly Gyula

IDŐK HALADTÁN

*„Nem az idő halad; mi változunk.”
(Madách – Lucifer)*

I
Mi még talán semmit se változtunk meg,
de érezzük, hogy fordult az Idő,
más időkeret
ölébe lökte át a tetteket,
s a cél, hová irányítottuk őket,
elveszett.
Nem látható kezek
átépítettek állomásokat,
s még időt se nyertünk tér helyett.

Sehogy se tudjuk,
mi lenne ebben a mi változásunk,
tán olyan változás
és fordulat,
mely másokkal máshol következett el
és minket készületlenül talált,
s úgy fordított időt,
hogy hullámai ide csaptak át?